

Arrest

nr. 286 142 van 14 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 oktober 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 december 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 8 april 2021 een verblijfsaanvraag in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart zijn aanvraag onontvankelijk op 18 oktober 2022, aan

verzoeker ter kennis gebracht op 24 oktober 2022. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"A. (...), D. (...) (R.R: (...))
nationaliteit: Noord-Macedonië
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 11.04.2017 in België een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Hij legde een paspoort van Macedonië met nummer (...), afgegeven op 05.11.2010 en geldig tot 04.11.2015 voor. Er werd in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Duitsland op 02.05.2017. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname op 09.05.2017. Op 04.07.2017 bleek dat de overname moest worden uitgesteld omdat de betrokkene was ondergedoken. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.07.2017 een bijlage 26quater af met het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor zijn VIB in België afgesloten werd. Betrokkene diende zich binnen de 10 dagen aan te bieden bij de Duitse autoriteiten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Betrokkene vermeldt dat hij sinds 2010 in België verblijft. Behalve attesten van schoolbezoek tussen 2010 en 2015 legt betrokkene hier geen bewijzen voor. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat betrokkene in 2016 een VIB indiende in Duitsland op 22.07.2016. Betrokkene verklaarde een jaar en een half in Duitsland te hebben verbleven. Verder legt betrokkene geen bewijzen voor van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied tussen 2017 en 2021.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent daarnaast geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen ". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder verklaart betrokkene dat zijn tante H. (...) F. (...) en zijn nonkel A. (...) S. (...) in België wonen, de Belgische nationaliteit hebben en hem de nodige stabiliteit geven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen van een identiteitskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Voor wat betreft de bewering dat hij als kind door zijn moeder werd achtergelaten en dat zijn vader niet voor hem kon zorgen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Daarnaast vermeldt betrokkene dat een gedwongen terugkeer een inbreuk zou uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens. Echter, het staat betrokkene vrij om vrijwillig terug te keren naar het land van herkomst om aldaar zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het feit dat betrokkene in het land van herkomst niemand heeft om op terug te vallen, daar heel zijn familie in België leeft, dient te worden aangehaald dat betrokkene in zijn VIB aanhaalde dat hij nog minstens één zus heeft die in Macedonië verblijft. Daarenboven legt betrokkene geen bewijzen voor die aantonen dat hij geen familie, kennissen of vrienden meer heeft in het land van herkomst, waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit het paspoort van betrokkene, dat werd afgeleverd op 16.07.2018 wordt eveneens een domicilie van betrokkene vermeld te (...). Betrokkene heeft dus vermoedelijk nog steeds een verblijfplaats in zijn herkomstland waar hij de behandeling van zijn aanvraag kan afwachten.

Voor wat betreft het feit dat betrokkene in België schoolliep, dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Het feit dat hij al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat betrokkene niet aantoont waarom het feit dat hij hier schoolliep het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene reeds langdurig, sedert 2010, in België verblijft, dat betrokkene werkwilbig is, dat betrokkene sociaal en lokaal verankerd is, dat betrokkene sociale en economische belangen in België heeft, dat betrokkene contacten met Belgen heeft, dat betrokkene op de hoogte is van de Belgische normen en waarden, de getuigenissenverklaringen, de erkenning als patiënt door de dokter) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tevens op 18 oktober 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 oktober 2022. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: A. (...), D. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Noord-Macedonië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Volgens eigen verklaringen kwam betrokkene in 2010 naar België. Hij verbleef hier tot hij op 22.07.2016 een beschermingsverzoek indiende in Duitsland. Na anderhalf jaar in Duitsland te hebben verbleven, kwam betrokkene terug naar België. Op 11.04.2017 diende betrokkene een Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 06.07.2017 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel

om het grondgebied te verlaten - 26quater. Sindsdien verblijft betrokkene illegaal in België. Bijgevolg is de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen dus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene vermeldt geen kinderen

Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoudhoud in het buitenland "

Verder is de beslissing gemotiveerd als volgt :

.... De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent daarnaast geen breuk van de familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee brengt "

Verzoeker heeft duidelijk gesteld dat zijn oom en tante , A. (...) S. (...) en F. (...), in België wonen en hem de nodige stabiliteit geven.

Hij is al sedert zijn prille jeugd - vanaf 2010 - afhankelijk van hen.

Verzoeker werd door zijn vader en zijn moeder achtergelaten.

De oom en de tante waren de zorgfiguren.

Hij heeft dan ook een bijzonder band met hen.

Om de familieband te bewijzen heeft verzoeker een identiteitskaart van oom en tante meegedeeld.

Verzoeker verblijft sedert 2010 in België.

Hij liep hier school sedert 2010.

Hij spreekt derhalve perfect Nederlands en is vertrouwd met de Belgische samenleving.

Hij heeft geen enkele binding meer met de Macedonische samenleving.

Hij kan niet teruggaan naar Macedonië, ook niet voor een periode om de aanvraag voor een verblijfsvergunning daar in te dienen bij de diplomatieke of consulaire post van België.

Hij heeft geen binding meer met en geen netwerk meer in zijn herkomstland.

Verzoeker stelt bijgevolg dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening hield met al de elementen van het dossier als een geheel ; mn in hun onderlinge samenhang gelezen

In de aanvraag dd 06/04/2021 tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van art 9bis heeft verzoeker duidelijke informatie gegeven over zijn leefsituatie ; deze maakt dat hij in België bijzonder afhankelijk is van zijn naaste familieleden ; zijn Belgische oom en tante.

De bijzondere band ; als toepassingsvoorwaarde van art 8 EVRM gesteld voor volwassen familieleden of familieleden die niet behoren tot het kerngezin, is in casu aanwezig.

Verzoeker kon zich dan ook terecht beroepen op art. 8 EVRM.

Nergens in de beslissing kunnen we terugvinden dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening hield met dit gegeven; mn met deze onderlinge samenhang van de meegedeelde gegevens. Nergens in de beslissing wordt er verwezen naar de impact van de leefomstandigheden van verzoeker in zijn prille jeugd op het dagelijks functioneren van verzoeker en de mogelijkheid om zich te handhaven in Macedonië, ook al zou dit verblijf in Macedonië, eerder van korte duur zijn; mn. beperkt tot de periode nodig om de aanvraag tot verblijf aldaar in te dienen bij de Belgische consulaire of diplomatieke post. De bestreden beslissing dd 18/10/2022 is totaal niet, minstens gebrekkig gemotiveerd op dit punt.

Nochtans is dit gegeven zeer belangrijk.

Om reden dat de bindingen van verzoeker met Macedonië vanuit dit perspectief, minstens rekening houdend met dit gegeven moeten geëvalueerd worden om op basis hiervan te oordelen - of de tijdelijke verwijdering van verzoeker al dan niet in disproportie staat met diens recht op gezins- en privéleven, zoals beschermd bij art 8 EVRM

Een verblijf in Macedonië , ook al is dit tijdelijk brengt voor verzoeker veel onzekerheden en buitengewone stress mee;

Het is ook een financiële aderlating voor zijn familieleden die in België wonen en die zijn verblijf in Macedonië zullen moeten bekostigen.

Verzoeker zelf heeft geen bron van inkomsten en is aangewezen op zijn familieleden.

Hij heeft in Macedonië geen sociaal netwerk. Hij zal het in Macedonië zeer moeilijk hebben om zich te handhaven en om beroep te doen op de aangepaste medische bijstand.

De genomen beslissing dd. 18/10/2022 , waartegen huidig beroep, bevat minstens beslissingen die niet overeenkomen met de meegedeelde informatie bij de aanvraag.

De gemachtigde ging derhalve onzorgvuldig te werk bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft bijgevolg een aantal valabele elementen ingeroepen om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst om daar de aanvraag tot machtiging van verblijf van meer dan drie maanden in te dienen bij de Belgische diplomatieke en consulaire post.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de beslissing waartegen huidig beroep geen rekening gehouden met alle elementen in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek.

De gevraagde buitengewone omstandigheden zijn geen omstandigheden die een overmachtssituatie creëren , doch het is voldoende dat omstandigheden worden ingeroepen , die het voor de verzoekers buitengewoon moeilijk maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Het is dus overduidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag dd. 06/04/2021 ten onrechte geen rekening meende te moeten houden met de ingeroepen medische elementen in combinatie met de omstandigheid dat al de directe familieleden van verzoeker in België wonen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft zijn beslissing derhalve niet gestoeld op een correcte feitenvinding en kwam om deze reden tot een onzorgvuldig en onredelijk besluit.

Het middel is gegrond.

(...)

3. het bevel om het grondgebied te verlaten

Bij vernietiging van de beslissing over de aanvraag conform art 9bis, dringt ook de vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten zich op.

Het bevel werden minstens voorbarig uitgevaardigd om reden dat verzoeker nog de mogelijkheid heeft om de beslissing van weigering van verblijf in graad van beroep te laten beoordelen."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn verblijfsaanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat voor elk van de aangehaalde elementen concreet na waarom zij geen buitengewone omstandigheid vormen. Ook voor wat betreft de tweede bestreden beslissing motiveert de gemachtigde, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat verzoeker reeds langer dan negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen in België verblijft. Hij schetst daarbij de specifieke situatie van verzoeker, die namelijk reeds sinds 2017 onafgebroken illegaal in België verblijft.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de

bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Krachtens de eerste bestreden beslissing is de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

In wezen komt het betoog van verzoeker erop neer dat verweerder geen rekening heeft gehouden met bepaalde door hem aangevoerde elementen. Zo oppert verzoeker dat er in de eerste bestreden beslissing geen rekening is gehouden met de omstandigheid dat zijn oom en tante, die zijn zorgfiguren zijn, in België verblijven. Verzoeker stelt ook dat hij reeds sinds 2010 in België verblijft; dat hij hier school heeft gelopen; dat hij perfect Nederlands spreekt en vertrouwd is met de Belgische samenleving en dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker voegt hier tenslotte nog aan toe dat een tijdelijke terugkeer naar Macedonië veel stress en onzekerheid met zich mee zou brengen alsook een ‘financiële aderlating’ zou zijn voor zijn familie die deze terugkeer zou moeten bekostigen. Verzoeker stelt zelf geen inkomen te hebben.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert echter dat verzoeker met zijn betoog geheel voorbij gaat aan hetgeen hierin wordt gemotiveerd. Wat betreft de aanwezigheid van bepaalde familieleden in België, motiveert de gemachtigde immers als volgt: *“Verder verklaart betrokkene dat zijn tante H. (...) F. (...) en zijn nonkel A. (...) S. (...) in België wonen, de Belgische nationaliteit hebben en hem de nodige stabiliteit geven. Echter, betrokkene bewijst de familieband niet. Het louter voorleggen*

van een identiteitskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap”. Door nogmaals te verwijzen naar de identiteitskaarten van zijn vermeende oom en tante, weerlegt verzoeker dit motief niet. Zelfs met de afwezigheid van verzoekers vader en moeder heeft de gemachtigde rekening gehouden: “Voor wat betreft de bewering dat hij als kind door zijn moeder werd achtergelaten en dat zijn vader niet voor hem kon zorgen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet verklaart waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”.

Waar verzoeker nog betoogt dat ‘de bijzondere band’ tussen hem en zijn volwassen familieleden *in casu* aanwezig is, stelt de Raad het volgende vast. Verzoeker brengt geen enkel nieuw stuk bij ter ondersteuning van de familieband, laat staan een bewijs dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsband in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 aantoon. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij stelt dat met zijn vermeende familieleden geen rekening is gehouden.

Wat betreft het schoollopen van verzoeker in België, motiveert de gemachtigde als volgt: “Voor wat betreft het feit dat betrokkene in België schoolliep, dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Het feit dat hij al die tijd in België school heeft gelopen, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd onzegd. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat deze scholing steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat betrokkene niet aantoon waarom het feit dat hij hier schoolliep het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen”. Ook hier kan verzoeker dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder met dit element geen rekening heeft gehouden.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker reeds sinds 2010 in België verblijft, en naar eigen zeggen dan ook is geïntegreerd, en met zijn argument dat hem in Macedonië niets meer rest: “Betrokkene vermeldt dat hij sinds 2010 in België verblijft. Behalve attesten van schoolbezoek tussen 2010 en 2015 legt betrokkene hier geen bewijzen voor voor. Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat betrokkene in 2016 een VIB indiende in Duitsland op 22.07.2016. Betrokkene verklaarde een jaar en een half in Duitsland te hebben verbleven. Verder legt betrokkene geen bewijzen voor van zijn verblijf op het Belgisch grondgebied tussen 2017 en 2021. (...) Wat betreft het feit dat betrokkene in het land van herkomst niemand heeft om op terug te vallen, daar heel zijn familie in België leeft, dient te worden aangehaald dat betrokkene in zijn VIB aanhaalde dat hij nog minstens één zus heeft die in Macedonië verblijft. Daarenboven legt betrokkene geen bewijzen voor die aantonen dat hij geen familie, kennissen of vrienden meer heeft in het land van herkomst, waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit het paspoort van betrokkene, dat werd afgeleverd op 16.07.2018 wordt eveneens een domicilie van betrokkene vermeld te (...). Betrokkene heeft dus vermoedelijk nog steeds een verblijfplaats in zijn herkomstland waar hij de behandeling van zijn aanvraag kan afwachten. (...) De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene reeds langdurig, sedert 2010, in België verblijft, dat betrokkene werkwilgig is, dat betrokkene sociaal en lokaal verankerd is, dat betrokkene sociale en economische belangen in België heeft, dat betrokkene contacten met Belgen heeft, dat betrokkene op de hoogte is van de Belgische normen en waarden, de getuigenissenverklaringen, de erkenning als patiënt door de dokter) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

In wezen geeft verzoeker slechts een eigen versie of verklaring van de feiten weer, gesteund op loutere beweringen zonder toevoeging van enigerlei begin van bewijs zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Tenslotte kan uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt

met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hem alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN